

ÁTLÓ A HOMLOKON

Más reggeleken beletúrt ujjaival dús hajába, most csak állt a fürdőszobátükör előtt egy darabig, mozdulatlanul. Fejbőrén érintés nélkül is érezte a sajgást azokon a helyeken. Az este még intenzívebb fájdalom reggelre határozottan tompult, nem is volt érdemes foglalkozni vele. Mégis, így szemtől szembe önmagával, mintha valami no, nézzük csak-féle gondolat tört volna föl belőle: óvatosan fölemelte a homlokára simult tincseket. Ezen a harmadik napon sem nyúlt hozzá a szögek helyéhez, inkább csak nyugtázta magában: ott vannak. A bal szemöldök felett alig egy centire a kisebb, és jobboldalt a nagyobb, láthatóan mélyebb, vörösebb. Majdnem szabályos téglalap homlokán különös átlót lehetne húzni a két pont között – villant agyába halvány mosollyal, s az is, hogy a gimiben mennyire szerette a geometriát.

Valahol régen látott egy mezei Krisztus-keresztet. Az esendő corpus talán valamelyik közeli városka mesterének kezenyomatát őrizte, kinek egyszerű ihletettségből egy félrecsúszott töviskorona került a Megváltó fejére. Sosem gondolta volna, hogy egyszer majd eszébe jut ez a profán párhuzam. És nem is alaptalanul.

Az ő koronáját persze nem tövisből készítették.

Abba a városba kellett mennie, hogy egyszerre élje át az idő síkjait. Múltbeli lapokat terített elé a főtutca, a csonka tornyú Kistemplom, a Nagyerdő szoborparkja, ahol most különös erővel lökte a jelenbe a saját halotti maszkjával szembenéző Ady üzenete: nincs élet e végpont nélkül, legyen bár millió gyökerű. Igen, ott kúszott bele igazán a jelen. Nem azért vagy itt, hogy költőket idézz, más a dolgod. Föl kell készülnöd a holnapra, ami, ha meggondoljuk, majdnem lehetetlenség. De azért próbáld összeszedni magad. Lám, agyad mostjában itt a majd, a jövő idő, s vele az ismeretlen. Bármi történik veled, át kell esned rajta. Így rendeltetett, súgta fülébe a kálvinista Róma szelleme, és egy kicsit meg is szorongatta.

Mi oldhat a szorongáson? Például a szépség. Ahogy kis idő múlva belebámult a közeli tóba, elképzelte, hányan sétáltak át a régi fahídon, úgy érezte: ezek a súlytalan pillanatok adják a nap igazi értelmét. Miért kedveli a tavirózsa a tónak éppen azt a részét? – tűnődött. S ahogy a zöld-sárga szigetet szólíttatta gondolatban, szinte hallotta a választ: itt lehetünk együtt biztonságos nyugalomban. Látod, összefonjuk gyöngye levéltestünket, egymásba kapaszkodunk. Sziromarcunkat nézd: nyíltan tárjuk a világ felé. És tényleg, a virágok barátságosan és mégis fenégesen tekintettek a nyári tó fölötti fénybe.

Nem csak a tavirózsák voltak nyíltak, kedvesek. Restellte is, hogy egyszer keményet mondott az innen valóra, akkor talán nem minden ok nélkül. Keményeket ismert. De akik itt élnek, most úgy látta, mások. Amit ezen a nulladik napon tapasztalt, meg is hatotta. Akivel csak találkozott, senki sem adta magát csak félig: szavában, mozdulatában, de pusztá tekintetében is ott volt a teljes odafordulás, a szívbeli készség. Úgy látszott, a lelkük sem komplikált. Talán még bennük van a keletibb ember egyszerűsége, gondolta ő, a nyugatibb, merthogy dunántúli. Kevésbé rafináltak, nincs megnyilvánulásaik mögött hátsó gondolat. Vagy csak teszik a dolgukat, ahogyan kell? – morfondírozott.

Amikor ráirányította tekintetét, a mennyezeti szellőzőrőzsa forogni kezdett, s mintha böllönködött volna a fejét mozdítani sem bíró emberrel: volt, hogy nehézkesen indult mozgásba, és volt, hogy egyből szédületes forgásba kezdett. Részvétből forog velem, gondolta. Becsukta a szemét, úgy próbálta érzékelni, ami körülveszi, kevés sikerrel. Hangok úsztak felé, majd tova, elillant belőle az ösztön, kelj föl, és járj. Nem gondolt senkire, Jézusra sem, vagy életre, halálra, semmire. Csak volt. Volt, mint akit önmagától fosztottak meg. Fejében némán és ellenségesen kígyóztak az idegek. Groteszknak, sőt provokatívnak érezte orvosa érdeklődését hogylétéről, természetesen igazságtalanul, és színtelen hangon, Illyés módján válaszolt: doleo, ergo sum. Fájok, tehát vagyok. Becsaptatok, toldotta volna meg, ha elég erős, húsz percet ígértetek, és másfél órát kellett eltöltenem a gépi magányban.

Később, az éjszaka alvás nélküli lebegésében ott állt a valamikori magasház kitért lépcsőházablakában, látta a lenti autók sorát, és a végtelenre nyújtott percek nyugalomban hallotta az angyal szárnyának suhanását. Mindez kívülről és mégis vele történt valamiképp.

Egyszer csak kibomlott előtte a valóság. Megigázította feje alatt a párnát. Egy kicsit később ágya szélére ült, s

mintha saját hajnali látogatója volna, önbiztatásba kezdett: türelem, visszatalálsz magadhoz. Amikor beillatozott hozzá az ügyeletes nővér, már örülni is tudott a reggelnek. Ez volt a második nap.

Az első napról valószínűleg nem lehet írni. Azaz ő nem tud, legalábbis egyelőre. Érezted már, hogy vannak az életedben helyzetek, amelyeket sokkal jobb lett volna csak szemlélőként, kívülről átélni? Vagy úgy sem? Miért pont veled, miért pont ott, miért egyedül?

Miért, miért? Mert az ember legtöbbször tényleg egyedül van, talán kivéve a teljesség /boldogság?/ ritka pillanatait. Hányan vették körül a férfit, akit a hazáért halok meg gondolat magasztosított életének még az utolsó előtti pillanatában is, de hogy abban az utolsóban nem volt-e mérhetetlenül egyedül, ki mondja meg? És van megmondhatója, milyen szakadékban érzi magát medikusok gyűrűjében a nő, akiből épp most kaparja ki a prof. az elveszített reményt? Igen, ott van a mindent megbocsátó, azzal, aki hisz benne, s elfogadja: tőle kapta az egyedüllét érzését, ahogy a csak másban moshatod meg arcodét is, hála, hála.

Mi volt a fentiekhez képest, ami azon a napon vele történt? Semmi. És mégsem tud írni róla. Könnyebb bagatellizálni. Vagy ellenkezőleg: eltúlozni. Micsoda fejlődések, milyen csillogó korona. A gyémántberakást persze kispórolták belőle. Testőrség, külön autó a nyári laktól a palotáig, meghatóan pontos ceremónia. Micsoda fények!

Tényleg: milyen is a gamma sugarak hatása a százszorszépekre? Kinyílnak tőlük, vagy örökre becsukódnak?

